

Arrest

**nr. 50 868 van 8 november 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 juli 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Bulgaarse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

De verzoekende partij, die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 18 november 2003, dient op 4 maart 2003 een asielaanvraag in. Op 22 april 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 27 mei 2004 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Op 26 maart 2007 dient de verzoekende partij een aanvraag in op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 22 december 2008 vraagt de verzoekende partij de verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende aan. Sinds 15 juni 2009 is de verzoekende partij in het bezit van een verklaring van inschrijving.

Op 20 januari 2010 vraagt de verzoekende partij het duurzaam verblijf aan. Op 15 april 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van het duurzaam verblijf.

Op 22 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (T.F.T.) (...) van Bulgaarse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene niet aan de voorwaarden voldoet van art. 40 §4,1° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene verkreeg op 15.06.2009 de verklaring van inschrijving (E-kaart) van de gemeente op basis van tewerkstelling via interim. Hij diende op 20.01.2010 een aanvraag om duurzaam verblijf in maar deze werd op 30.03.2010 geweigerd. Ter zelfder tijd werd betrokkene verzocht om nieuwe informatie ter verstrekken aangaande zijn huidige situatie. De minister of zijn gemachtigde kan immers controleren of aan de naleving van de voorwaarden wordt voldaan. Betrokkene legde nadien enkel een nieuw arbeidscontract van onbepaalde duur voor. Hierdoor dient te worden besloten dat betrokkene een werknemer in loondienst is en dus dient te voldoen aan de voorwaarden van art 69 sexies van het KB van 08.10.1981. Betrokkene is immers van Bulgaarse nationaliteit en is daardoor nog onderworpen aan de overgangsbepalingen voor de nieuwe EU-landen. Hij dient dus in bezit te zijn van een geldige arbeidskaart om in loondienst te mogen werken. Nergens uit het dossier blijkt echter dat betrokkene beschikt over dergelijke arbeidskaart. Hij is dus illegaal tewerkgesteld. Betrokkene kan dus de verklaring van inschrijving niet genieten als werknemer, overeenkomstig art 69 sexies §2 van het KB van 08.10.1981, gezien hij onmogelijk kan bewijzen gedurende ten minste 12 maanden regelmatig en ononderbroken wettig tewerkgesteld te zijn geweest.

Betrokkene was wel degelijk tewerkgesteld geweest via interim en is nu aan het werk met een contract van onbepaalde duur maar deze tewerkstelling was en is niet wettig bij gebrek aan geldige arbeidskaart. Overeenkomstig art. 42bis van de wet van 15.12.1980 dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het recht op verblijf.

Betrokkene komt evenmin in aanmerking voor toepassing van art. 25/2 §1,1° van het KB van 08/10/1981 bij gebrek aan arbeidskaart B.”

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij vraagt om de verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding dient er op te worden gewezen dat wat betreft de procedures voor de Raad vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures dus kosteloos zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsverplichting. In de uiteenzetting van het middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en stelt zij dat er een manifeste beoordelingsfout werd begaan.

3.1.1. De verzoekende partij stelt dat er geen sprake is van een veroordeling wegens zwartwerk en dat de bestreden beslissing enkel en alleen verwijst naar de fout van de werkgever, wat volgens hem geen afdoende motivering is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Dat verzoeker opmerkt dat maatregelen van openbare orde enkel mogen gegrond zijn op het persoonlijk en het gedrag van de betrokkene .

Dat er geen sprake is van een veroordeling wegens zwartwerk. Dat een maatregel van verwijdering niet mag steunen op redenen van algemene preventie (C.J.C.E., 26.2.1975, zaak 67/74, Bonsignore, Rec.1977, p. 297) en slechts een strafrechtelijke veroordeling mag in aanmerking komen indien er een onmiddellijk gevaar bestaat (C.J.C.E., 27.10.1977, zaak 30/77, Boucher, Rec.1977, p. 1899) en indien er redenen voorhanden zijn om te vrezen dat betrokkene, in acht genomen de vorige feiten, misdrijven zal plegen (C.J.C.E., 4.12.1974, zaak 41/74, Van Duyn, Rec.1974, p.1337).

Dat voormede redenen geenszins aanwezig zijn. Dat derhalve, gelet op voormelde rechtspraak, dient vastgesteld te worden dat de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten, welke enkel en alleen verwijst naar de fout van de werkgever niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Dat dient opgemerkt te worden dat verzoeker niet in aanraking kwam met het gerecht. Dat bovendien aan de sociaalrechtelijke bepalingen (betaling sociale zekerheidsbijdragen enz).

Verzoeker merkt verder op dat hij zich inspant om zich in de Belgische samenleving te integreren. Zo verwijst verzoeker naar zijn tewerkstelling als interimkracht.

Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers, het artikel 7 van Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat zonder afdoende motivering ivm de persoonlijke situatie van verzoeker een bevel wordt gegeven.

Een verwijderingsmaatregel is slechts mogelijk is na uitspraak over de aanvraag tot machtiging van verblijf.”

3.1.2. De verwerende partij stelt dat de bestreden beslissing geen melding maakt van enige veroordeling voor zwartwerk in hoofde van de verzoekende partij. Bovendien wordt er evenmin verwezen naar de fout in hoofde van de werknemer. De enige vaststelling die in de motivering van de bestreden beslissing naar voren wordt gebracht is dat de verzoekende partij niet beschikt over een geldige arbeidskaart om in loondienst te mogen werken. Hierop citeert de verwerende partij de artikelen 40, §4, 1° en 42 bis van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de motivering in de bestreden beslissing gebaseerd is op verkeerde feitelijke gegevens. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat de verzoekende partij niet beschikt over de nodige geldige arbeidskaarten. De verwerende partij wijst erop dat de verzoekende partij dit in haar verzoekschrift niet betwist. Voorts beklemt toont de verwerende partij dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet en dat bijgevolg toepassing kon gemaakt worden van artikel 42 bis van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij vervolgt dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name de artikelen 40, §4, 1° en 42 bis van de Vreemdelingenwet en de artikelen 69sexies, 25/2, §1, 1° en 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar het feit dat de verzoekende partij niet kan genieten van een verklaring van inschrijving als werknemer genieten daar ze niet kan aantonen dat ze gedurende ten minste 12 maanden regelmatig en ononderbroken wettig tewerkgesteld te zijn geweest.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171; RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103). Bijgevolg voert de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij aanvoert steunt de bestreden beslissing zich niet op maatregelen van openbare orde en is er in de bestreden beslissing geen sprake van een veroordeling wegens zwartwerk. Ook de inspanningen van de verzoekende partij om zich in de Belgische maatschappij te integreren komen niet ter sprake in de bestreden beslissing. Het betoog van de verzoekende partij mist feitelijke grondslag. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing steunt op het gegeven dat de verzoekende partij als Bulgaar nog onderworpen is aan de overgangsbepalingen voor de nieuwe EU-landen, dat de verzoekende partij in het bezit dient te zijn van een geldige arbeidskaart om in loondienst te mogen werken en dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij beschikt over dergelijke arbeidskaart. Dit is het determinerend motief van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het determinerend motief van de bestreden beslissing niet weerlegt in haar verzoekschrift. De verzoekende partij betwist niet dat zij niet over een geldige arbeidskaart beschikt. Evenmin brengt de verzoekende partij een geldige arbeidskaart bij. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk, daar het betoog van de verzoekende partij geen betrekking heeft op de motieven van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij tot slot de schending aanvoert van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing niet op grond van dit artikel werd genomen. Bijgevolg kan de verzoekende partij de schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig aanvoeren. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Waar de verzoekende partij stelt dat *“Een verwijderingsmaatregel (...) slechts mogelijk is na uitspraak over de aanvraag tot machtiging van verblijf”*, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Bijgevolg mist het betoog van de verzoekende partij wederom feitelijke grondslag.

De Raad wijst de verzoekende partij erop dat onderdelen van middelen die geen betrekking hebben op de bestreden rechtshandeling, niet ontvankelijk zijn (RvS 12 januari 1999, nr. 78 055).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Gelet op wat voorafgaat en het gegeven dat de verzoekende partij geen andere argumenten aanvoert dan deze die hoger werden besproken, is dit onderdeel van het middel eveneens onontvankelijk.

Het middel, zo al ontvankelijk, is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend en tien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN